

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kábrtovou ve věci žalobce **A.J.**, zast. Mgr. Bc. Filipem Schmidtem, LL.M., advokátem AK Praha 9, Čihákova 871/15, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra ČR, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, pošt. schránka 21/OAM**, ve věci správního vyhoštění, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 5. 2014, čj. MV-18041-5/OAM-2014, t a k t o :

- I. **Žaloba s e z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Soud obdržel včasnou žalobu, směřující proti rozhodnutí správního orgánu, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Ředitelství služby cizinecké policie čj. CPR-12386/ČJ-2013-931200-SV z 14. 1. 2014. Napadeným rozhodnutím orgánu II. instance bylo původní rozhodnutí potvrzeno v části výroku, kterým se ukládá správní vyhoštění a stanovuje doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie a kterým se rozhoduje o tom, že se na cizince nevztahují důvody znemožňující vycestování. Dalším výrokiem pak žalovaný, s odkazem na § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu, změnil napadené rozhodnutí v části, stanovující dobu k vycestování z území následovně: nebude-li postupováno podle ust. § 128 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., stanovuje se současně v souladu s ust. § 118 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., v návaznosti na ust. § 119 odst. 7 téhož

zákona k vycestování z území České republiky do 30 dnů po nabytí právní moci rozhodnutí o vyhoštění z území členských států Evropské unie, nebo od okamžiku, kdy cizinec pozbude postavení žadatele o udělení mezinárodní ochrany a toto rozhodnutí bude pravomocné. Dle ustanovení § 118 odst. 4 zákona č. 326/1999 Sb., se do doby, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území členských států Evropské unie nezapočítává doba, po kterou není rozhodnutí o správním vyhoštění vykonatelné.

Změnu napadeného rozhodnutí správní orgán v rozhodnutí objasnil tím, že zákonem č. 103/2013 Sb., s účinností od 1. 5. 2013, došlo k vložení odst. 6 za odst. 5 v ust. § 119 zákona o pobytu cizinců, čímž došlo ke změně označení původního odstavce 6 na 7. Došlo tak pouze ke změně označení ustanovení.

V žalobě žalobce namítá, že žalovaný nepostupoval v souladu se zákony a ostatními právními předpisy a nedbal, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a odpovídalo okolnostem daného případu. Rovněž dle jeho názoru správní orgán nepostupoval tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, žalobci nevycházel podle možnosti vstříc, nepřihlédl pečlivě ke všemu, co v řízení vyšlo najevo, jinými slovy, žalobce namítal porušení ust. §§ 2, 3, 4 a 50 správního řádu. Žalobce nesouhlasí s tím, že orgán I. stupně vycházel při svém rozhodování z dostatečných podkladů, podklady nebyly hodnoceny nestranně. Správní orgán nepřihlédl k ust. § 174a zákona o pobytu cizinců a svým rozhodnutím porušil čl. 8 Úmluvy o ochraně základních lidských práv a základních svobod z r. 1950. Žalobu žalobce s pomocí ustanoveného právního zástupce posléze doplnil, uvedl, nad rámec původních bodů, že došlo k porušení ust. § 68 správního řádu v odst. 3, § 119a odst. 1 a § 179 odst. 1, 2b zákona o pobytu cizinců a konečně i čl. 31 a 33 Úmluvy o právním postavení uprchlíků, a čl. 2 a 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Do ČR žalobce přicestoval s úmyslem zde požádat o mezinárodní ochranu, uvedl mj., že v zemi původu, tedy Nigérii, je ohrožen na životě z důvodu své křesťanské víry, kvůli níž byla v r. 2012 vyvražděna jeho rodina. Čl. 3 Úmluvy o právním postavení uprchlíků ukládá členským státům nepostihovat pro nezákonný vstup nebo přítomnost uprchlíky, kteří, přicházejíce přímo z území, kde jejich život nebo svoboda byly ohroženy ve smyslu čl. 1, vstoupí, nebo jsou přítomni na jejich území bez povolení, za předpokladu, že se sami přihlásí bez prodlení úřadům a prokáží dobrý důvod pro svůj nezákonný vstup nebo přítomnost. Toto ustanovení je promítnuto do vnitrostátní úpravy prostřednictvím § 119a odst. 1 zákona o pobytu cizinců, kdy v písm. b) bod 6 a 7 je hovořeno, kdy se rozhodnutí o správním vyhoštění v takových případech nevydává. Správnímu orgánu bylo ze spisu známo, že úmyslem žalobce je žádat o mezinárodní ochranu, není však patrné, zda správní orgán postupoval prizmatem cit. ustanovení. Naopak bylo vyvozeno, že žalobce pobývá na území bez víza a bylo uloženo správní vyhoštění, bez zohlednění specifického režimu pro osoby, žádající o udělení mezinárodní ochrany. Rozhodující orgány uvádějí, že ze spisového materiálu je zřejmé, že žalobce porušil ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 1 a 2 zákona o pobytu cizinců, toto tvrzení je však nepravdivé. Odvolací orgán se zabýval pouze otázkou obsahu závazného stanoviska MV, aniž by celou věc posoudil komplexně s jednotlivými specifiky daného případu žalobce (vyvraždění jeho rodiny z náboženských důvodů, trauma, které žalobce v důsledku

této skutečnosti prožil, též z daleké a složité cesty, o kterém se mu těžko hovoří). Žalovaný nevyvinul žádnou aktivitu, aby tyto skutečnosti řádně zjistil. Žalobce namítá, že z odůvodnění napadeného rozhodnutí není patrné, zda žalovaný nahlíží na žalobce jako na osobu, která přicestovala na území přímo, případně z jakého důvodu, neboť tvrzení, že žalobce nevyvinul potřebnou součinnost, se nezakládá na pravdě, je zřejmé, že přicestoval letadlem. Dále nebylo zjišťováno, zda měl žalobce subjektivní možnost vycestovat legálně, tedy, proč zvolil vycestování za pomoci převaděče proti vyřízení víza, nebyla prověřena možná potřeba zemi opustit tajně ve vazbě na azylové důvody, když účelem stanoviska MV ČR k tzv. překážkám vycestování dle § 179 zákona o pobytu cizinců má být posouzení návratu do země původu zejména ve vazbě na skutečnosti, které by v následném azylovém řízení mohly být důvodem k udělení doplňkové ochrany, netýká se tak toho, zda osoba měla subjektivní možnost v zemi původu vyžádat oprávnění k vycestování. Žalobce dále poukazuje na to, že správní orgán nezhodnotil, zda je na něho hleděno jako na osobu, která se přihlásila státnímu orgánu neprodleně sama, případně z jakého důvodu nikoliv, žalobce však opakovaně udával, že o udělení mezinárodní ochrany požádal bezprostředně po svém příjezdu do ČR. Z odůvodnění rozhodnutí tak není patrné, jakými úvahami se správní orgán řídil při podřazování věci pod ust. čl. 31 Úmluvy, ve smyslu ust. § 68 správního řádu, nebyl tak zjištěn stav věci, aby o něm nevznikly důvodné pochybnosti. Porušení § 119 odst. 1 písm. c) bod 1 a 2 zákona o pobytu cizinců ze strany žalobce není odůvodněno, nepravdivé je tvrzení žalovaného, že žalobce v průběhu řízení neprokázal důvod pro svůj nezákonný vstup a přítomnost. Žalobce je chráněn pravidlem „non refoulement“ (zákaz vyhoštění) až do doby konečného rozhodnutí o neudělení azylu, odkazuje přitom na definici vyhoštění, jímž je jakékoli opatření směřující k nucenému odjezdu cizince ze státního území ČR. Nejde jen o fyzické vyhoštění, ale o jakékoliv administrativní kroky, které k němu směřují. Vzhledem k jím uváděným důvodům není vyloučeno, že v případě jeho návratu do Nigérie nedojde k porušení čl. 2 a 3 Úmluvy. Úmluva o právním postavení uprchlíků má aplikační přednost před ustanovením zákona o pobytu cizinců a účelem jejích ustanovení je bezpochyby zohlednění specifické situace žadatelů o udělení mezinárodní ochrany oproti jiným cizincům, tedy, neukládat potrestání pro osoby, které subjektivně neměly možnost přicestovat tak, aby neporušily vnitrostátní procesní normu, tedy je potřebné nejprve postupovat prizmatem ustanovení Úmluvy a akceptovat možnou aplikaci specifického režimu pro osoby, žádající o udělení mezinárodní ochrany a až v případě vyloučení této aplikace přikročit event. k udělení správního vyhoštění. Správní orgán nepostupoval ani v souladu se zásadou proporcionality, zakotvenou v § 2 odst. 3 správního řádu, nedbal proporcionality mezi negativními dopady rozhodnutí na žalobcova práva, svobody a zájmy a sledovaným účelem (ochranou veřejného zájmu). Žalobce navrhoval zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci k dalšímu řízení.

Žalovaný se písemně vyjádřil dne 11. 8. 2014, uvedl, že s žalobou nesouhlasí a oprávněnost žalobcových důvodů popírá. Odkazuje na správní spis, zejména samotné rozhodnutí ve věci, při jehož vydání postupoval v souladu se zákonem o pobytu cizinců na území ČR a jednotlivými ustanoveními správního řádu. Žalovaný měl z průběhu správního řízení za jednoznačně objasněné, že cizinci bylo nejdříve uloženo správní vyhoštění na 6 měsíců, a to rozhodnutím ŘSCP, Přijímací středisko

cizinců Zastávka, čj. CPR-12386-23/ČJ-2013-931200-SV ze dne 14. 1. 2014, neboť dne 19. 9. 2013, a to když přicestoval letecky z Nigérie, se dostavil přímo do Pobytového střediska Zastávka u Brna bez cestovního dokladu a platného víza či oprávnění k pobytu, ač k tomu nebyl oprávněn. Následně projevil úmysl, resp. požádal o udělení mezinárodní ochrany. Nejprve tak bylo po právu rozhodnuto o správním vyhoštění, a to dle § 119 odst. 1 písm. c) bod 1, 2 zákona o pobytu cizinců na území ČR, a to na dobu 6 měsíců, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, z důvodů výše popsaných a správní orgán následně rovněž po právu potvrdil dne 9. 5. 2014 rozhodnutí orgánu I. stupně k odvolání cizince. Žalobce nepředložil žádný doklad a vízum, které by ho opravňovaly k pobytu na zdejší území či států EU. Spis obsahuje Závazné stanovisko ministra vnitra České republiky ze dne 24. 3. 2014, který potvrdil a opětovně konstatoval předchozí stanovisko, podle něhož vycestování žalobce je možné, resp. je umožněn bezpečný návrat žalobce, a to na základě informací o zemi původu a o bezpečnostní a politické situaci v Nigérii. Žalobce požádal o mezinárodní ochranu v řízení, zahájeném 25. 9. 2013, kde dostal dostatečnou možnost poukázat na své problémy v zemi původu, závazky vyplývající z Úmluvy o právním postavení uprchlíků jsou zde dostatečně zajištěny českým právním řádem, ani v tomto řízení však nebyl žalobce úspěšný. Žalovaný je přesvědčen, že žalobce nebyl nijak zkrácen na svých právech, sám správní orgán se nedopustil žádné nezákonnosti a navrhuje proto zamítnutí žaloby.

Soud ve věci rozhodl, se souhlasem účastníků řízení, bez nařízení jednání, v souladu s ust. § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní – s.r.s.

Ze správního spisu vyplývá, že Policie ČR, Příjímací středisko cizinců Zastávka, učinilo dne 19. 9. 2013 úřední záznam o dostavení se cizince A.J., státního příslušníka Nigérie, a to bez cestovního dokladu a víza. Cizinec hovořil anglicky, nicméně nebyla s ním možná domluva, byla tak přibrána tlumočnice, cizinec uvedl, že neumí číst. Jako své místo pobytu v Nigérii označil obec Unde. Uvedeno, že cizinec pobývá na zdejší území bez cestovního dokladu a víza, ač k tomu není oprávněn, byla s ním sepsána žádost o udělení mezinárodní ochrany. K cestě z Nigérie uvedl, že proběhla letecky, pomáhala mu nezjištěná osoba, neví, kdy z Nigérie odcestoval, neví, kdy přicestoval, cestovní doklad nemá, cestoval jen s řidičským průkazem. Po přiletu pokračoval s davem lidí z letiště, neví, jak dlouho cestoval na Zastávku. Dne 26. 9. 2013 bylo vydáno oznámení o zahájení správního řízení týmž orgánem shora. Dne 27. 9. 2013 uvedl žalobce v rámci vyjádření, že přicestoval do ČR dne 19. 9. 2013, jel přímo do Zastávky. Nějaký bílý muž mu koupil jízdenku z Prahy přes Brno, lístek mu vzal průvodčí. Letěl letadlem z Lagosu, neví, kde vystoupil, neví, jak dlouho jel do Zastávky. O doklady někde přišel, neví, kde. Měl je ovšem u sebe jeho dobrý samaritán, který mu zařídil vše potřebné k cestě z Nigérie do Evropy. K dotazu, proč nežádal o azyl v jiné zemi a proč žádá v ČR, odpověděl, že je to boží vůle. Nemá žádnou rodinu. V zemi původu má problémy s Boko Haram, což je teroristická skupina, vyvraždila celou jeho rodinu, on byl v té době hospitalizován na operaci břicha. Je křesťan, má s nimi náboženský problém. Došlo k teroristickému útoku na kostel ve městě Bono, v září 2012, zemřeli rodiče, i 4 sourozenci. Neví, jak dlouho byl v nemocnici, ani u dobrého samaritána, což je běloch John, přítel otce. Otec byl kněz

v kostele, uměl číst a psát, bydlí v Bono, neví, proč dříve hovořil o vesnici Unde. V Nigérii pracoval jako řidič autobusu, vozil lidi do kostela. Zkouška k řízení je pouze praktická, žádné testy se nedělají. Vykonával ji u církve, která provozuje autoškolu a vlastní autobus. V Nigérii není nutné k získání řidičského oprávnění umět číst a psát. Dne 13. 1. 2014 vydalo Ministerstvo vnitra ČR, OAM, Praha, Závazné stanovisko k možnosti vycestování cizince, s tím, že toto je možné. Dne 14. 1. 2014 byl žalobce seznámen s podklady pro vydání rozhodnutí, uvedl, že mu byla poskytnuta přiměřená doba k prostudování podkladů a nemá žádný návrh ani připomínku na doplnění či jiné vyjádření. Téhož dne pak Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie, Příjímací středisko cizinců Zastávka vydalo rozhodnutí o uložení správního vyhoštění žalobce a stanovilo dobu 6 měsíců, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie. Své rozhodnutí orgán I. stupně odůvodnil zejména ust. § 119 odst. 1 písm. c) bodem 1 a bodem 2, tedy, situací, kdy cizinec pobývá na území bez cestovního dokladu a bez víza, ačkoliv k tomu není oprávněn. Proti tomu podal žalobce odvolání, o kterém bylo orgánem II. stupně – žalovaným, rozhodnuto rozhodnutím ze dne 9. 5. 2014, proti němuž byla podána žaloba.

Z ust. § 119 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, v platném znění, vyplývá, že policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, pod písm. c) až na 3 roky, jestliže – bod 1 – pobývá-li cizinec na území bez cestovního dokladu, ač k tomu není oprávněn, a bod 2 – pobývá-li cizinec na území bez víza, ač k tomu není oprávněn, nebo bez platného oprávnění k pobytu.

V tomto směru ze spisu vyplývá, že Policie ČR, jak uvedeno výše, dne 19. 9. 2013 zjistila, že žalobce naplňuje podmínky cit. ustanovení shora, provedla řádné správní řízení, v jehož průběhu zjistila, že žalobce dle svého sdělení přicestoval do ČR letecky, potřebné doklady však nemá, došlo tak k naplnění podmínek ust. § 119 odst. 1 písm. c), bod 1, 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců. S žalobcem byl proveden pohovor, resp. byl seznámen se svými právy a povinnostmi, byl sepsán řádný protokol o jeho vyjádření se k věci, kdy uvedl, jak uvedeno výše, všechny skutečnosti o svém přicestování do ČR i důvodech odjezdu ze země původu. Správní orgán si vyžádal závazné stanovisko MV ČR k případnému vycestování cizince, jak mu ukládá ust. § 120a cit. zákona, tedy, zda vycestování cizince je možné (§ 179 téhož zákona). Toto ustanovení *upravuje důvody, znemožňující vycestování cizince, které není možné v případě důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. V odst. 2 tohoto ustanovení je pak upraven pojem vážné újmy, za kterou se dle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání, c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu*

s mezinárodními závazky ČR. Závazné stanovisko k možnosti vycestování cizince, vypracované dne 13. 1. 2014 MV ČR, obsahuje řádné odůvodnění, s tím, že je známo, že žalobce požádal dne 25. 9. 2013 o udělení mezinárodní ochrany, byly podkladově k dispozici informace ohledně politické a ekonomické situace a o stavu dodržování lidských práv v Nigerijské federativní republice, konkrétně Zpráva ACCORD ze dne 6. 9. 2012 – Nigérie“ Boko Haram, Výroční zpráva Human Rights Watch z ledna 2013, Výroční zpráva Freedom House 2013, Svoboda ve světě – Nigérie z ledna 2013, Informace MZV ČR čj. 109979-LPTP ze dne 6. 8. 2013, Informace Velvyslanectví Nigerijské republiky v Praze ze dne 11. 2. 2013, rovněž pak aktuální informace Infobanky ČTK – „Země světa – Nigérie“, a bylo přihlédnuto i ke skutečnostem, které žalobce vypověděl při podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Nebezpečí, které je upraveno cit. ustanovením § 179 zákona o pobytu cizinců shledáno v případě žalobce nebylo a v závěru stanoviska je pak uvedeno, že výkon rozhodnutí o správním vyhoštění cizince je realizovatelný až po pravomocném ukončení řízení o udělení mezinárodní ochrany. Pokud na základě takto provedeného řízení vydal orgán I. stupně své rozhodnutí o uložení správního vyhoštění ze dne 14. ledna 2014, soud neshledal v jeho postupu žádnou vadu řízení, ani rozpor s jakýmkoliv ustanovením zákona o pobytu cizinců či správním řádem.

V odvolání žalobce ze dne 16. 1. 2014 se uvádí, že žalobce přicestoval na zdejší území 19. 9. 2013 a tentýž den v Příjímacím středisku Zastávka požádal o udělení mezinárodní ochrany. Je názoru, že jeho pobyt nenarušil právní pořádek ČR takovou měrou, aby mu byl udělen trest vyhoštění, prodleva mezi jeho vstupem na zdejší území a projevením úmyslu požádat o mezinárodní ochranu byla pouhých několik hodin. Je proto přesvědčen, že rozhodnutí o správním vyhoštění bylo vydáno v rozporu s právními předpisy ČR a mezinárodními smlouvami, nebyla reflektována současná situace v Nigérii, ani okolnosti jeho vstupu a pobytu na území ČR, tedy došlo k vadám, narušujícím jeho důvěru v rozhodování a byly porušeny atributy spravedlivého procesu, zaručené čl. 6 Evropské úmluvy o lidských právech a základních svobodách. Žalobce vyčítal žalovanému, že není jasné, z jakých informací vycházel a uvádí, že skutkový stav jeho věci je možné subsumovat pod ust. § 119a odst. 1 písm. b) bod 6 a 7, jakož i § 179 odst. 2 zákona o pobytu cizinců. O odvolání žalobce rozhodl orgán II. stupně, jak uvedeno výše. Jeho postupu žalobce vyčítá porušení § 2, § 3 a § 68 správního řádu a dále § 119a a § 179 zákona o pobytu cizinců, rovněž pak výše cit. článků Úmluvy o právním postavení uprchlíků a Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.

Soud je přesvědčen, že pokud žaloba namítá, že žalovaný neupřednostnil v dané věci ust. § 119a odst. 1 zákona o pobytu cizinců – rozhodnutí o správním vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. b) bod 6 a 7 se nevydá, jestliže cizinec žádající o mezinárodní ochranu podle zvláštního předpisu na území státu přichází přímo ze státu, kde mu hrozí pronásledování nebo vážná újma, a na území státu vstoupí nebo pobývá bez povolení a sám se bez prodlení přihlásí policii nebo ministerstvu a prokáže závažný důvod pro svůj neoprávněný vstup nebo pobyt, je taková námitka neopodstatněná. Z vyjádření žalobce, jak uvedeno výše, plyne, že sdělil Policii ČR, že přicestoval letadlem, tedy, musel disponovat patřičným cestovním dokladem, tento však neměl k dispozici. Uvedl, že neví, jak dlouho cestoval, ani, kde vystoupil,

neví, jak dlouho trvala cesta do Zastávky, jízdenku mu koupil bílý muž. Žalobce tak žádným věrohodným způsobem neprokázal dobu svého vstupu na zdejší území a žalovaný tak nemohl přitakat naplnění ustanovení § 119a odst. 1, ve spojení s § 119 odst. 1 písm. b) bod 6 a 7 zákona o pobytu cizinců. K takovému závěru mu chyběly základní momenty skutečností, tímto ustanovením upravené. Pokud pak žaloba namítá, že žalobce byl žadatelem o udělení mezinárodní ochrany, proto nemělo být namítané rozhodnutí vydáváno, neboť žalobce jím byl vykázán z území ČR do země původu, ani tuto námitku nemohl soud akceptovat. Z ustanovení § 119 odst. 7 zákona o pobytu cizinců je patrné, že *rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který požádal Českou republiku o mezinárodní ochranu, je vykonatelné po nabytí právní moci rozhodnutí, jímž se a) mezinárodní ochrana neuděluje, b) žádost o udělení mezinárodní ochrany zamítá jako zjevně nedůvodná, c) řízení o udělení mezinárodní ochrany zastavuje, nebo d) azyl nebo doplňková ochrana odnímá*. Žalobcem udávaný následek případného neochránění před vážnou újmou v zemi původu z azylově relevantních důvodů tak nemohla nastat, neboť soudem citované ustanovení jej zcela dostatečně ochránilo. Žalobce požádal o udělení mezinárodní ochrany, proto před pravomocně ukončeným řízením o mezinárodní ochraně a případně naplněných podmínkách pro udělení azylu či doplňkové ochrany účinek vyhoštění nemohl být realizován. Soud je přesvědčen, že ustanovení § 119 odst. 7 cit. zákona je dostatečným instrumentem proti jakékoliv hrozbě nežádoucího návratu cizince do země původu, kde mu případně může hrozit azylově relevantní nebezpečí. Dne 21. 3. 2014 pak vydalo MV ČR v Praze Závazné stanovisko k možnosti vycestování cizince, v němž odkazuje jednak na již vypracované stanovisko ze dne 13. 1. 2014, jednak uvádí, že v mezidobí nebyly zjištěny žádné nové podstatné okolnosti, které by mohly jeho závěr ovlivnit. Soud dospěl k závěru, že podkladové informace byly naprosto dostatečně a z objektivních zdrojů, nemohl tak přisvědčit žalobní námitce v tom směru, že potřebné podklady nebyly v této souvislosti k dispozici. Soud v dalším zkoumal námitku žalobce, směřující k porušení § 2 odst. 3 a 4 správního řádu v návaznosti na nedostatečné odůvodnění podmínek ust. § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců. V daném ustanovení je uvedeno, že rozhodnutí o správním vyhoštění nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince. Soud je přesvědčen, že smyslem tohoto ustanovení je ochránit soukromí žadatele v návaznosti na jeho osobní a rodinný život, tedy, aby nepřiměřeným způsobem nebylo narušena soužití jedince v rámci jeho soukromých vztahů. Žalobce však sám uvedl, že týž den, kdy se přihlásil v Zastávce, docestoval do ČR, nelze proto předpokládat jakékoliv hlubší navázání osobních vztahů na zdejším území, sám uvedl, že nikoho nemá, neboť rodina byla zabita v Nigérii, nelze proto žádným způsobem uvažovat, že by na jeho osobu bylo možno aplikovat toto ustanovení zákona o pobytu cizinců. Případný návrat do země původu po proběhlém řízení o udělení mezinárodní ochrany tak nemohl znamenat naplnění podmínek ust. § 119a odst. 2 tohoto zákona.

Po přezkoumání věci tedy soud dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí žalovaného není v rozporu se zákonem o pobytu cizinců, správním řádem, ani výše citovanými články mezinárodních úmluv a žalobu proto zamítl jako nedůvodnou, v souladu s ust. § 78 odst. 7 s.ř.s.

Výrok o náhradě nákladů řízení soud zdůvodňuje ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když ve věci úspěšný žalovaný náhradu nákladů řízení neúčtoval.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Hradci Králové dne 25. srpna 2014

JUDr. Jana Kábrtová, v.r.
samosoudkyně